

гренадерски роти (*compagnies de grenadiers*), които имали назначение да хвърлят ръчни гранати при обсадитъ на крѣпоститѣ; — въ 1672 г. на всѣки полкъ, а отъ 1690 година и на всѣки баталионъ взели да придаватъ по една рота гренадери. Освѣнтъ това, още по късно били образувани особенни гренадерски полкове, които взели да различаватъ отъ другитѣ войски по облѣклото и по заплатата, като имъ давали по голѣма такава, и ги употребявали като единъ видъ отборна пѣхота.

Тактическа единица за подразделение на пѣхотата била, както по напрѣдъ, ротата, но силата на ротитѣ и полковетѣ не била еднаква и често се измѣнявала. Но въобще ротитѣ въ Германия били по силни,

отколкото въ Франция. Въ послѣдните, въ края на XVII вѣкъ, тѣ имали не по вече отъ 70—80 души, а въ началото на XVIII даже не по вече отъ 40—50 души, когато въ бранденбургската пѣхота имали до 145, а въ австрийската — отъ 150 до 300 души. Въ Франция най напрѣдъ 17, а послѣ 13 и даже 12, а въ Бранденбургия 5 роти (725 души), съставлявали единъ баталионъ. Полковетѣ въ Франция се съставлявали повечето отъ единъ баталионъ (отъ 12 до 17 роти), въ Бранденбургия, Саксония и др. отъ два баталиона, а въ Австрия отъ 10 до 16 роти (1500 до 3000 души). Тюрени въ французската пѣхота бригади, които се съставлявали обикновено отъ 2 полка.

§ 14.

Конница.

Въоръжението на конницата било сжщо толкова облегчено и усвѣршенствувано, колкото и въоръжението на пѣхотата. Прѣдпазителното въоръжение въ легката конница било съвсѣмъ исхвърлено, а въ тѣжката били оставени само шишакитѣ и кираситѣ, и то повечето кожани. Конетѣ вече не покривали съ лати. Отъ всичко това конницата станала по легка и по удобовижима. Отъ огнестрѣлното оръжие конницата имала дълги пищови и карабини, или мушкетони, а отъ бѣлото — палаши или сабли. Пушкитѣ на драгунитѣ били малко по дълги, отколкото у другитѣ родове конница, и слѣдъ въвежданието на щиковетѣ били направени по образца на пѣхотнитѣ пушки.

Конницата състояла въобще отъ кирасири, драгуни и легка конница, по вече то иррегулярна. Драгунитѣ навсѣкъждѣ имали еднакво устройство. Броя имъ постепенно се увеличавалъ

особенно въ Франция: въ това виждали най доброто срдство за увеличението отбранителната сила на армията. Людовикъ XIV учредилъ (въ 1676 г.) конни гренадери — единъ видъ легка конница, и карабинери — единъ видъ конни стрѣлци; първитѣ били причислени къмъ кралската гвардия (*la maison du Roi*), а послѣднитѣ — по 2-ма души въ всѣка конна рота. Въ послѣдствие карабинеритѣ съставлявали отдѣлни ескадрони и 4-ескадронни бригади. По примѣра на французитѣ, коннитѣ гренадери и карабинеритѣ били въведени въ шведската и австрийската, а послѣ и въ другитѣ армии. Въ австрийската армия къмъ всѣки коненъ полкъ била придадена по една рота карабинери, а въ другитѣ армии имало цѣли карабинерни полкове. Въ 1733 г. въ Саксония били учредени конни егери, обърнати послѣ въ драгуни. Хусаритѣ, които отдавна време сжществували въ австрийската армия подъ на-